

ОБРАЗЛОЖЕЊЕ

I. Уставни основ за доношење закона

Уставни основ за доношење закона садржан је у одредбама члана 97. тачка 10. Устава Републике Србије, којим је прописано да Република Србија, поред осталог, уређује и обезбеђује систем у области културе.

II. АНАЛИЗА ЕФЕКТА ЗАКОНА

Кључна питања за анализу постојећег стања и правилно дефинисање промене која се предлаже

Закон о култури („Службени гласник РС”, бр. 72/09, 13/16, 30/16 – исправка, 6/20) је на снази од септембра 2009. године, а почео је са применом у марту 2010. године. Пре његовог доношења област културе није била регулисана једним општим актом који би на системски начин регулисао основе на којима функционише наша култура. Након доношења Закона о култури донето је више подзаконских аката који произилазе из њега, којима су се на детаљан начин уредила одређена питања која су у основи регулисана овим законом. Усвајањем Закона о култури и подзаконских аката који произилазе из њега, створени су предуслови за доношење других закона који су детаљно регулисали поједине области културе, а који су морали бити у складу са начелима утврђеним у Закону у култури, чиме су створени законски предуслови за уједначену, системску и самим тим, ефикасну регулацију целокупне области културе. Ови подаци потврђују важност овог акта у смислу његове улоге у стварању система правног уређења области културе и сходно томе, важност и ефекте измена и допуна овог акта на функционисање нашег културног система.

У Закону о култури је утврђен рок од 30 дана од доношења буџета, за расписивање јавних конкурса за финансирање или суфинансирање културних програма и пројеката као и уметничких, односно стручних и научних истраживања у култури. Циљ измене овог закона је да се овај рок продужи до 60 дана, како би се оставио дужи рок оснивачима да припреме сву потребну документацију за расписивање јавних конкурса, пре свега имајући у виду да је сада уобичајена пракса да се републички буџет усваја пре почетка нове фискалне године, па самим тим има више времена за осниваче да припреме јавни конкурс.

Закон о култури је увео у наш правни систем Национални савет за културу као ново тело које је требало да својим, пре свега саветодавним активностима, допринесе квалитетнијем вођењу наше културне политике. Предвиђено је да овај савет буде скупштинско тело, јер га бира Народна скупштина и у том смислу би се могло рећи да је оно самим тим и независно од извршне власти. Међутим, пракса у његовом функционисању је показала да је ова непрецизност у јасном утемељењу овог тела, узрок и његове недовољно јасне позиционираниости у његовом практичном функционисању. Јер овај савет нема до краја јасно утврђену правну позицију која би га недвосмислено сврстала у оквире организације Народне скупштине, а истовремено га је још теже сврстати у оквире организације извршне власти. Поред тога, велики број чланова овог тела је довео до тога да је његов рад постао прилично неефикасан, јер је 19 чланова

било тешко уклопити и у смислу давања јединствених предлога, али и у смислу пуне ангажованости сваког од њих појединачно. Због тога је после одређеног времена, само неколико чланова овог тела било у пуној мери ангажовано, док су се остали чланови временом све више пасивизирали.

Овим законом је по први пут у нашој историји предвиђено доношење једног стратешког документа којим би се на темељним принципима утврдио развој наше културе у наредном периоду, тачније речено Стратегије развоја културе. Оно што је било уобичајено за стратешка документа оваквог типа у свим другим областима друштвеног живота, јесте доношења овог акта на Влади. Међутим, за Стратегију развоја културе је предвиђено усвајање у Народној скупштини, а не на Влади, што је, између осталог, значило и компликованију процедуру и самим тим и рад на усвајању овог акта. Осим тога, неуобичајено решење је да Стратегију развоја културе која представља део културне политике саме Владе, доноси Народна скупштина Републике Србије.

Имајући у виду да је у међувремену ступио на снагу Закон о архивској грађи и архивској делатности („Службени гласник РС”, број 6/20), којим је досадашња установа Архив Србије, добила нови назив Државни архив Србије, потребно је да се наведена измена изврши и у Закону у култури.

Установе културе, сходно Закону о култури, стичу својство правног лица уписом у судски регистар. На тај начин, установе културе представљају ретка правна лица која се не уписују у Агенцију за привредне регистаре, као орган који је иначе надлежан да води законом утврђене регистре као јединствене централизоване електронске базе података. Циљ овог закона је да се установе културе уписује у Регистар установа који води Агенција за привредне регистре, уместо досадашњег уписа у судски регистар. У регистар установа културе ће се уписивати подаци и документа, као и промене и брисање података и докумената, у складу са овим законом, прописима донетим за спровођење овог закона и законом којим се уређује поступак регистрације у Агенцији за привредне регистре. На тај начин ће се омогућити установама културе да имају равноправни статус са свим осталим телима која стичу својство правног лица уписом у овај орган који је за разлику од привредних судова, природно надлежан искључиво за ову процедуру.

Доношењем овог закона, постижу се циљеви који су конкретно везани за подизање квалитета управљачког кадра у нашим установама културе и то пре свега кроз даље побољшавање процедуре избора директора установа културе на јавним конкурсима јачањем сарадње и бољом координацијом управних одбора и оснивача приликом расписивања и спровођења јавних конкурса за избор директора установа културе.

Постојећим решењем из Закона о култури, управни одбори морају имати најмање три члана, док максималан број чланова овог тела није утврђен, што ствара могућност различитих решења у пракси. Циљ је да се кроз утврђивање јединственог дозвољеног броја чланова управних одбора од пет чланова, уравнотежи чланство управних одбора наших установа културе. Иста постојеће стање је и код надзорних одбора, с тим што се решење по коме они имају најмање три члана, овим изменама ограничава на три члана.

Закон о култури препознаје самосталног уметника као носиоца делатности од општег интереса у култури. Прецизније речено, имајући у виду чињеницу да је од

интереса за државу да самостални уметници што више стварају и тако производе уметничке креације које временом постају део културног наслеђа, потребно је управо кроз овај закон утврдити неке подстицаје и олакшања за њихов рад. То се пре свега односи на могућност уплате доприноса за пензијско и инвалидско осигурање и доприноса за здравствено осигурање јединица локалне самоуправе и јединица територијалне аутономије самосталним уметницима. Оно што је био проблем у практичној примени овог решења, односи се на чињеницу да ова законска норма представља могућност, а не обавезу локалне самоуправе и да то у пракси доводи до неујеначене примене, а самим тим и губљења ефикасности ове идеје законодавца у циљу подстицања стваралаштва самосталних уметника. Наиме, у пракси су неке јединице локалне самоуправе поштовале ову могућност, а друге наравно нису, па је због тога велики број самосталних уметника фиктивно мењао адресу боравишта и тако остваривао ову законску могућност да им друга јединица локалне самоуправе уплаћује доприносе. Нарочито је у том смислу оптерећиван буџет града Београда, јер је он редовно уплаћивао доприносе, па су се многи самостални уметници из других делова државе, фиктивно пријављивали на адресу у Београду, што свакако није добро решење између осталог и за развој концепта децентрализације наше културе.

Да би један системски закон или било који други пропис остварио своју основну улогу која се односи на успостављање правног основа за потпуну и ефикасну регулацију неке друштвене области, осим тога што је потребно да сам текст буде квалитетан и применљив у пракси, исто тако је неопходно и да се исти након ступања на снагу примењује у пуном капацитету и то у сваком делу наше земље. Када је реч о култури посебно треба имати у виду и чињеницу огромне сложености укупног културног система, јер се он с једне стране састоји из потпуно специфичних и међусобно некомпактних области као што су уметнички део културе и заштита културног наслеђа, а с друге стране и из различитих функционалних нивоа овог система, као што је јавни и цивилни сектор у култури. Пракса је показала да прописи из културе имају проблем у својој пуној и уједначеној примени и да је један од основних разлога за то, недостатак капацитета законодавца да обезбеди да се та примена и догоди. Тај недостатак се огледа најпре у чињеници да се за област културе не предвиђа инспекцијски надзор над применом прописа из области културе, јер је у Закону о култури као основном и системском акту за ову област, утврђена обавеза обичног надзора и то само за једног субјекта културе, тј. установе културе, што у крајњој линији не представља довољан правни основ за министарство надлежно за културу и надлежни покрајински орган да у пуном капацитету контролишу интезитет и пуноћу примене ових прописа у пракси. Прецизније речено, вршење надзора над радом установа културе није исто што и вршење инспекцијског надзора над радом свих субјеката културе, јер су установе културе само један од многих субјеката културе (осим њих субјекти културе су и: удружења у култури, уметници, сарадници, односно стручњаци у култури, задужбине и фондације у култури, привредна друштва и предузетници регистровани за обављање делатности у култури, културни центри Републике Србије у иностранству, страни културни центри на територији Републике Србије, као и друга правна лица у чијем се саставу налази музеј или збирка, односно која обављају послове чувања и излагања културних добара везаних за вршење њихове делатности. С друге стране, за разлику од обичног надзора над применом закона, инструменти који произилазе из инспекцијског надзора су због своје ширине и свеобухватности, много

квалитетнији и делотворнији за реализацију циља који се односи на неопходност пуне и уједначене примене свих прописа из области културе и то у свим деловима и нивоима културног система, дакле и на централном и на локалном нивоу.

Проблеми које закон треба да реши и циљеви који се постижу доношењем закона:

У време када је усвајан Закон о култури, пракса је била да је буџет усвајан не само крајем текуће фискалне године, већ и током следеће фискалне године. То је био разлог за утврђивање прилично кратког рока од 30 дана од усвајања буџета за расписивање јавних конкурса за финансирање или суфинансирање културних програма и пројеката као и уметничких, односно стручних и научних истраживања у култури, јер би у супротном, ови јавни конкурси били расписивани током периода када је већ увелико трајала текућа година, па је остављан мали период за реализацију програма и пројеката. Када се томе дода и обавеза враћања неутрошених буџетских средстава до краја године, јасно је да је законодавац роком од 30 за расписивање јавних конкурса, практично желео да остави што је могуће већи период за реализацију добијених средстава. То је с друге стране доводило до тога да оснивачи нису имали довољно времена да на адекватан начин заврше припрему за расписивање ових конкурса, јер је рок од 30 дана био недовољан. Међутим, већ неко време је уведена пракса усвајања буџета за следећу годину пре краја текуће фискалне године, што оставља сасвим довољно времена да се оснивачима остави рок дужи од 30 дана, тј. од 60 дана за расписивање ових јавних конкурса. На тај начин ће се створити адекватни услови за квалитетнију припрему комплетне документације за јавне конкурсе, што је у крајњој линији од интереса за заинтересоване субјекте за учествовање на њима.

Основни проблем у функционисању Националног савета за културу се односи на његову непрецизну позиционираност у структури власти, тј. у неуређености овог тела у смислу његовог правног положаја негде између извршне и законодавне власти. У том смислу Национални савет у култури није био прихваћен од Народне скупштине као део њене функционалне структуре, а још мање од стране извршних органа, тј. Владе и нарочито министарства надлежног за културу. Самим тим је и углед овог тела био врло упитан и предлози и закључци који су презентовани у његовом раду су били недовољно прихваћени. То је доводило до губљења мотивације његових чланова, који су се временом пасивизирали и престајали да долазе на састанке савета, што је у крајњој линији утицало на константни недостатак кворума и свођење целокупне активности на само неколико чланова. Имајући то у виду, циљ предложених измена и допуна Закона о култури се односе и на потребу јасне позиционираности овог тела и то тако што је предлог да га бира Влада, што ће довести до његовог функционалног повезивања пре свега са министарством надлежним за културу. То би истовремено довело до тога да ефекти овог тела у вођењу наше културне политике буду онакви какви су били очекивани од самог почетка његовог увођења у наш правни систем, јер би се свела на директну комуникацију савета и министарства надлежног за културу. С друге стране, Национални савет за културу има проблем везан за велики број чланова који је толики да је због те чињенице и његова ефикасност била врло упитна, нарочито имајући у виду и веома компликовану процедуру њиховог избора. Прецизније речено, 19 чланова овог тела представља велики изазов за стварање усаглашених ставова који би били јединствени и недвосмислени израз овог тела. Томе треба додати и чињеницу да је у

таквој ситуацији тешко очекивати да сваки члан појединачно искаже своју креативност и да у толиком броју других мишљења, тешко може дефинисати своју индивидуалност. То је доводило до честих и непотребних компромисних решења, који су постојали сами себи сврха, како би сви били подједнако задовољни и незадовољни. Сходно томе, сматрамо да ће мањи број чланова овог тела утицати на његову ефикасност и самим тим већу корист за наш целокупан културни систем.

Стратегија развоја културе је стратешки акт, од огромног значаја за даљи развој наше културе. Пракса у доношењу оваквих аката и у другим областима друштвеног живота, као једног од инструмента вођења политике Владе, јасно указује да је адекватан начин за њено усвајање и каснију примену, везан за Владу, а не за Народну скупштину. (Подсећамо да се практично већину стратегија у нашем правном систему доносе на Влади). Између осталог, то је везано и са потребом да се не кочи динамика развоја наше културе, јер чињеница доношења овог акта у Народној скупштини представља компликованију и спорију процедуру од њеног усвајања на Влади. А та ефикасност у доношењу и примени Стратегије, свакако је у складу са потребама наше културне јавности и њеног даљег развоја. Дакле, усвајањем измене коју предвиђа овај закон, а која се односи на утврђивање обавезе доношење Стратегије развоја културе на Влади, створиће се адекватнији услови за пуну примену овог акта у нашем правном систему и то на начин да се избегавањем компликованих процедура, њено доношење и примена у пракси учини ефикаснијом и одрживом.

Неопходно је да сви закони и подзаконска акта у области културе, буду уједначени и да тако заједно омогуће даљи развој ове области друштвеног живота. У том смислу је у Закону о култури, као системском акту за ову област, неопходно евидентирати нови назив Државног архива Србије, који произилази из новог закона којим је посебно уређена област архива у нашем правном систему, тј. Закона о архивској грађи и архивској делатности.

Стицање својства правног лица установа културе се постиже уписом у судски регистар. Привредни судови имају примарно своју улогу која није везана директно за процедуру уписа различитих тела у регистар. То практично значи, да све промене које се одигравају у домену уписа у надлежне регистре, а те промене су везане за коришћење различитих механизма који сходно технолошким достигнућима, стварају основ за лакше и ефикасније вршење уписа, нису у првом плану привредним судовима. Супротно томе, Агенција за привредне регистре, која представља орган који је искључиво надлежан за послове уписа различитих тела у регистре које води, усмерен је управо ка циљу сталног побољшања процедура уписа, са основним циљем олакшања овог уписа. То у пракси значи да су установе културе, као једна од ретких тела која се још увек уписују у регистре Привредних судова, у неравноправном положају у односу на нека друга тела јер нису у прилици да користи бенефите осавремењавања ових процедура које се редовно дешавају управо у раду Агенције за привредне регистре, за разлику од судова који нису заинтересовани за овакве промене. Доношењем измена овог закона, коначно ће се омогућити и установама културе да уписом у регистре Агенције за привредне регистре, буду део овог система на начин по коме имају право на коришћење свих погодности везаних за брзу и ефикасну процедуру стицања својства правног лица уписом у надлежни регистар у Агенцији за привредне регистре. У том смислу очекивано је да се убудуће време уписа установа културе у Регистар установа културе изврши за један дан. Такође су очекивања да се и све друге статусне промене

установа културе које се евидентирају у Регистру установа културе, заврше за један дан.

Доношењем Закона о култури 2009. године, по први пут је у области културе уведена пракса избора директора установа културе на јавним конкурсима. То је био начин да се подигне квалитет менаџерског управљања у култури, јер јавни конкурс омогућава ширем кругу заинтересованих лица да се кроз презентацију њихове биографије и претходног рада и искуства, као и плана за развој одређене установе, створе услови за долажење до квалитетнијих кадрова који на овај начин могу да се афирмишу. Међутим, показало се да овај институт није прихваћен онако како је то законодавац очекивао и да су отпори у примени овог вида бирања руководећег кадра у нашој култури и то нарочито на локалу, врло интензивни. Начин на који се избегавала примена института јавног конкурса у пракси, сводио се пре свега на злоупотребу института вршилаца дужности директора или на неки други начин који је зависио од воље управних одбора ових установа. Да би се овај проблем решио, неопходно је да се појача улога и самим тим и одговорност оснивача у овој процедури и то пре свега кроз стварање правног основа за ближу сарадњу управних одбора и самих оснивача и сходно томе, преузимања одговорности за спровођење одредби члана 35. Закона о култури. Са овом допуном закона, као и са даљим спровођењем постојећих одредби овог закона којима су се управни одбори обавезали да јасно образложе разлоге због којих нису написали јавне конкурсе у утврђеном року, али и кроз забрану могућности да исто лице буде више од једног пута директор и то у најдужем трајању од годину дана, сматрамо да ће се побољшати услови за квалитетнију примену избора директора на јавним конкурсима.

У ситуацији када Законом о култури није ограничен број чланова управних и надзорних одбора наших установа културе, стварају се могућности за злоупотребу овог правног недостатка и сходно томе, неоправданог омасовљења оба тела, која уместо своје квантитативне вредности, мора да искаже квалитативну функцију. Тачније речено, процена је да је за наше установе сасвим довољан број чланова управних одбора пет чланова и надзорних одбора три члана, и да тај број чланова омогућава остваривање њихове основне функције.

Основни проблем у реализацији норме по којој јединице локалне самоуправе могу да уплаћују самосталним уметницима доприносе за пензијско и инвалидско осигурање и доприносе за здравствено осигурање, јесте што је то могућност, али не и обавеза. Сама чињеница да се у једном закону на тај начин регулише нека правна ситуација је сама по себи необична, јер када се оставља могућност, а не и обавеза за све учеснике у правном промету, то у самом старту значи неуједначену праксу. Оваква дефиниција, која није обавезујућа, доводи до одсуства подршке у свим сегментима решавања питања социјалног статуса и здравствене заштите самосталних уметника. Самим тим, не остварују се у целини основни предуслови за неометану стваралачку делатност самосталних уметника, те се спречава остваривање општег интереса у култури. Из горе наведених разлога сматрамо да би било целисходно и крајње функционално да се измени ово законско решење и то тако што би се брисала реч уместо могућности увела обавеза плаћања ових доприноса. Очекивања су да се након увођења обавезе уплате доприноса, све јединице локалне самоуправе у наредних 6 месеци прилагоде овој обавези и почну са уплатама доприноса, нарочито имајући у виду да су оне и досада то радиле, али на недовољно уједначен и одржив начин, јер су многе користиле законску одредбу да је то могућност, а не и обавеза.

Уношењем инспекцијском надзора у културни систем кроз допуне овог закона, стварају се услови за функционисање пуне примене контроле примене прописа из области културе кроз инспекцијски надзор над применом прописа из области културе, што ће омогућити министарству надлежном за културу и надлежном покрајинском органу, да у пуном капацитету контролишу да ли се и у којој мери ови прописи примењују у сваком делу наше земље, што је једини начин да се остваре очекивани ефекти у примени целокупног система правних прописа који су везани за културу.

Кључна питања за утврђивање циљева

Имајући у виду чињеницу да је Закон о култури на снази од септембра 2009. године, може се констатовати да је прошло довољно времена његове практичне примене да би се правилно утврдили циљеви везани за измене и допуне овог акта. У том смислу можемо рећи да су кључна питања везана за утврђивање циљева измена и допуна Закона о култури:

- како побољшати процедуру расписивања јавних конкурса за финансирање или суфинансирање културних програма и пројеката као и уметничких, односно стручних и научних истраживања у култури,
- како Национални савет за културу учинити ефикаснијим и кориснијим за културни систем,
- како подићи на виши степен ефикасности процедуру доношења најважнијег стратешког документа у култури, Стратегије развоја културе,
- како побољшати процедуру оснивања и регистрације установа културе,
- како појачати сарадњу оснивача и управних одбора установа културе у процедури расписивања и спровођења јавних конкурса за избор директора,
- како уједначити и учинити ефикаснијим функционисање управних и надзорних одбора установа културе,
- како побољшати процедуру уплата доприноса самосталним уметницима,
- како кроз инспекцијски надзор појачати контролу у пуној примени прописа из области културе.

Кључна питања за идентификовање опција јавних политика

У току анализе разматрано је неколико релевантних могућности:

- status quo - не мењање важећег Закона о култури,
- доношење новог закона који би у потпуности регулисао ову област.
- измене односно допуне Закона о култури којим би се извршила корекција уочених проблема,

Прва опција није била одржива из разлога што није могуће на други начин решити проблеме везане за подизање нивоа сарадње управних одбора и оснивача у смислу поштовања рокова и процедуре избора директора установа културе, регулисање потробног броја чланова управних и надзорних одбора, као и за продужење рока од доношења буџета за расписивање јавних конкурса за финансирање или суфинансирање културних програма и пројеката као и уметничких, односно стручних и научних истраживања у култури, Исто тако, без мењања постојећег Закона о култури, није било

могуће стварање услова за лакшу и ефикаснију примену Стратегије развоја у култури, процедуру ефикаснијег вршења уписа установа у надлежни регистар, плаћања доприноса самосталним уметницима и пуне контроле у примени прописа из области културе и утврђивања другачијег статуса Националног савета за културу.

Друга опција није неопходна јер није потребно мењати целокупну материју која је регулисана Законом о култури, с обзиром да су у већој мери делови овог система регулисани на начин који не изазива проблеме у пракси, те је из наведених разлога целисходније уместо доношења новог закона, доношење његове измене и допуне.

Кључна питања за анализу финансијских ефеката

За спровођење предметног акта потребна финансијска средства се односе на појачање кадровског потенцијала Агенције за привредне регистре у смислу добијања нове надлежности која се односи на упис и вођење Регистра установа културе.

Кључна питања за анализу економских ефеката

Доношење предложених измена и допуна Закона о култури имаће у одређеној мери економске ефекте пре свега у смислу упрощавања процедура и појачавања ефикасности у функционисању нашег културног система.

Кључна питања за анализу ефеката на друштво

Имајући у виду да је Закон о култури системски акт за нашу културу и да је сваки његов члан на неки начин важан за темељно уређење система у коме култура функционише, свако побољшање овог закона кроз његове измене и допуне има у крајњој линији добре ефекте на онај део нашег друштва који представља културне конзументе.

Кључна питања за анализу управљачких ефеката

- 1) Да ли се изабраном опцијом уведе организационе, управљачке или институционалне промене и које су то промене?

Измене и допуне Закона о култури доводе до организационих, управљачких или институционалних промена и то тако што ће се Стратегија развоја културе доносити на Влади, уместо у Народној скупштини Републике Србије, тако што ће се на други начин утврдити статус Националног савета за културу, тако што ће се упис установа културе вршити у Регистру установа при Агенцији за привредне регистре, тако што ће управни одбори установа културе, пре расписивања конкурса за избор директоре, морати да успоставе ближу сарадњу са оснивачима, као и у смислу обавезе да сви управни одбори убудуће имају пет чланова.

- 2) Да ли постојећа јавна управа има капацитет за спровођење изабране опције (укључујући и квалитет и квантитет расположивих капацитета) и да ли је потребно предузети одређене мере за побољшање тих капацитета?

Предложене измене и допуне закона захтевају побољшање капацитета Агенције за привредне регистре у смислу нове обавезе уписа и вођења Регистра установа културе.

- 3) Да ли је за реализацију изабране опције било потребно извршити реструктурирање постојећег државног органа, односно другог субјекта јавног сектора (нпр. проширење, укидање, промене функција/хијерархије, унапређење техничких и људских капацитета и сл.) и у којем временском периоду је то потребно спровести?

Предложене измене и допуне закона захтевају проширење људских капацитета Агенције за привредне регистре у смислу нове обавезе уписа и вођења Регистра установа културе. Ова обавеза ће се спровести у наредних 18 месеци.

Што се тиче инспекцијског надзора у култури, у новом Правилнику о систематизацији радних места у Министарству културе и информисања је већ уведен нов организациони облик, тј. Група за инспекцијске послове у области културе, тако да су већ извршене припреме за примену новина из закона које се односе на увођење инспекцијског надзора у култури.

- 4) Које додатне мере треба спровести и колико времена ће бити потребно да се спроведе изабрана опција и обезбеди њено касније доследно спровођење, односно њена одрживост?

Нема потребе за спровођењем додатних мера за спровођење предложених измена и допуна закона.

Кључна питања за анализу ризика

У вези са ризицима спровођења изабране опције потребно је одговорити на питања:

- 1) Да ли је за спровођење изабране опције обезбеђена подршка свих кључних заинтересованих страна и циљних група? Да ли је спровођење изабране опције приоритет за доносиоце одлука у наредном периоду (Народну скупштину, Владу, државне органе и слично)?

За спровођење Измена и допуна Закона о у култури обезбеђена је подршка свих кључних заинтересованих страна и циљних група.

- 2) Да ли су обезбеђена финансијска средства за спровођење изабране опције? Да ли је за спровођење изабране опције обезбеђено довољно времена за спровођење поступка јавне набавке уколико је она потребна?

За спровођење предметног акта нису потребна финансијска средства ни спровођење поступка јавне набавке.

- 3) Да ли постоји још неки ризик за спровођење изабране опције?

Не постоји ризик за спровођење изабране опције.

III. Основни правни

Члан 1. Овим чланом се продужава рок за расписивање јавних конкурса за финансирање или суфинансирање културних програма и пројеката као и уметничких, односно стручних и научних истраживања у култури, са 30 на 60 дана од усвајања буџета.

Члан 2. Овим чланом се регулише састав Националног савета за културу.

Члан 3. У овом члану се регулише начин избора Националног савета за културу.

Члан 4. Овим чланом се укида обавез Националног савета за културу да подноси једном годишње извештај о раду Народној скупштини.

Члан 5. Овим чланом се брише одредба да висину накнаде за рад чланова Националног савета за културу утврђује одбор Народне скупштине надлежан за административно-буџетска питања.

Члан 6. У овом члану је утврђено да Стратегију развоја културе Републике Србије, доноси Влада на предлог министра надлежног за културу.

Члан 7. Овим чланом се утврђује измена назива Архива Србије у Државни архив Србије и Народног музеја у Београду у Народни музеј Србије.

Члан 8. У овом члану се утврђује да установа стиче својство правног лица уписом у Регистар установа културе.

Члан 9. Овим чланом регулише статус и подаци који се уписују у Регистар установа културе.

Члан 10. У овом члану се регулише обавеза добијања претходне сагласности оснивача за расписивање конкурса за избор директора установа и да се, када је оснивач република, сагласност тражи од министра надлежног за културу.

Члан 11. Овим чланом се утврђује да сви управни одбори установа имају пет чланова.

Члан 12. Овим чланом се утврђује да сви надзорни одбори установа имају три члана.

Члан 13. У овом члану се регулише обавеза плаћања доприноса за пензијско и инвалидско осигурање и доприноса за здравствено осигурање за самосталне уметнике.

Члан 14. Овим чланом се утврђује да покрајина није обвезник плаћања доприноса из претходног члана, као и да се доприноси уплаћују самосталним уметницима.

Члан 15. У овом члану се регулише надзор над применом одредаба овог закона.

Члан 16. Овим чланом се регулише инспекцијски надзор над применом овог закона и других прописа из области културе, као и да на територији аутономне покрајине инспекцијски надзор врши орган аутономне покрајине.

Члан 17. Овим чланом се регулишу послови надзора инспектора у култури, права и дужности инспектора у култури, овлашћења инспектора у култури и примена казних одредби према надзираним субјектима.

Члан 18. У овом члану се регулишу питања која се односе на рокове успостављања Регистра установа културе и обавезе установа културе везане за упис у Регистар установа културе.

Члан 19. Овим чланом регулише се време ступања на снагу закона.

IV. Процена финансијских средстава потребних за спровођење закона

Финансијска средства за успостављање Регистра установа културе у Агенцији за привредне регистре, обезбедиће се из средстава Агенције за привредне регистре. За спровођење овог закона потребно је запослити два правника (висока стручна спрема) и четири оператера (средња стручна спрема), а у циљу успостављања ажурности у раду регистра.